

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Banker.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2071).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Formanden: Under Behandlingen af dette Lovforslag vil ogsaa det følgende paa Dagsordenen opførte Lovforslag kunne omtales.

Jørgen Jensen: Lovforslag om Banker og Sparekasser har gentagne Gange været til Behandling her i Tinget, og jeg har ved disse Behandlinger haft Lejlighed til at udtale mig om Lovforslagenes Enkeltheder. Jeg skal derfor afholde mig fra en Omtale af disse ved denne Lejlighed. Der er imidlertid et Par Forhold, som efter min Mening er af aktuel Interesse nu i Øjeblikket, og som jeg ønsker at berøre.

Ved tidligere Lejligheder har jeg tildelt mig at karakterisere Væsenforskel- len mellem Banker og Sparekasser ved at sige, at det for Bankerne var Hovedsagen at indtjene et stort Udbytte til deres Aktionærer. At denne Opgave er lykkedes ganske godt, derom vidner de godt 15 Mill. Kr., de aarlig har uddelt til Aktionærerne. Der er maaske intet at sige til dette, naar man betragter dem som Aktieselskaber, og jeg skal i øvrigt ikke komme ind herpaa. Jeg har haft det Indtryk, at man ikke fra alle Sider har syntes om denne min Karakterisering af Bankernes Hovedformaal. Jeg skal derfor forsøge at komme overens med de Folk, som ikke finder sig tilfredse med denne Betegnelse, men vil have Bankerne tildelt en langt højere og langt større Opgave nu i Tiden end den, jeg har nævnt, ja, vil have dem tildelt noget i Retning af filantropiske Formaal. Jeg vil da henstille, at man i Banklovsforslaget indsætter en lignende Bestemmelse som den, der findes i Sparekasselovforslaget, at der ikke maa uddeles større Udbytte til Aktionærerne end den højeste Indlaansrente, Instituttet giver. Derved borttager man dette Skær af, at

Bankernes væsentligste Formaal skulde være at indtjene Udbytte til Aktionærerne, og man bidrager endvidere, om end kun en Smule, til at gøre det muligt at yde billige Udlaan — jeg skal senere komme ind paa en Omtale af, hvorfor jeg mener, at dette netop er paakrævet i Øjeblikket.

Jeg har karakteriseret Sparekassernes Hovedformaal som det, næst at fremme Sparsommeligheden: at yde Udlaan til billig Rente mod sikkert Pant. At de har været i Stand til at opfylde dette Formaal, mener jeg at have ført Beviser for dels ved at henvise til, at Sparekasserne ikke har Aktionærer at fede, dels ved at henvise til de billige Administrationsomkostninger. Men Forholdene er nu saadanne, at Sparekasserne ikke i Længden vil kunne løse det Formaal at give billige Udlaan mod Pant. Omtrent fra alle Sider er Statens Medvirkning paakrævet her i Tinget til at støtte Byggeforetagerer ved at hjælpe til at holde de bestaaende i Gang og ved at fremme nye Opgaver baade direkte og indirekte ved at yde Laan til Kommunerne. Dette i Forbindelse med Statens svigtende Indtægter er vel en af Grundene til Statens Optagelse af det store indenlandske Statslaan paa 60 Mill. Kr. Men hvad vil nu den første direkte Følge blive af dette indenrigske Statslaan, optaget i Særdeleshed hos vore Forsikringsselskaber? Ja, det vil efter min Mening blive denne, at Køberne af vore Kreditforeningspapirer vil i høj Grad forvinde, og det vil igen sige, at Kurserne, der i de senere Aar har været lave, yderligere vil blive lavere, og da Staten ikke staar ansvarsfri overfor dette Forhold, maa man spørge, hvordan den da vil stille sig overfor de mange private Laansøgere i By og paa Land. Vil den overfor dem hylde Feltraabet: Enhver hytter sig, eller vil den søge at bidrage noget til at mildne Kaarene for dem, der i de kommende Terminer skal ud paa Laanemarkedet, og det er jo ikke faa? Man kan maaske nok sige, at desværre er der mange, men det fylder dog ikke særlig meget. De, der kender Forholdene i Sparekasserne, ved, at i det sidste Aarstid har disse været bestormede med Begæringer om Prioritetslaan, hvilket ikke har været Tilfældet tidligere. Ja, man